

On jedinej psal nejlepší poezii nebo tvořil opravdový opery. Všichni ostatní umělci byli podle něho kašpárči. Nakonec demiurg může bejt jenom jeden. Taky chvilku seděl, měl rád holčičky. Tvrdil, že jen platonicky. Ve Zbrojovce měl taky konflikt. Stěžovali si na něj úředníci, že je ruší, protože jezdí naschvál blízko kancelářskejch budov a tu ještěrku navíc schválně túruje. Tak mu skrz fabrickej dvůr udělali oplocenej koridor, kudy s tou ještěrkou mohl jezdit. Na FAMU jsem o něm udělal film, občas se vysílá v televizi.

A víte, co je nejzajímavější? Von na všechny lidi, na nás taky, působil tak, že nikdo nevěděl, co si má myslet. Jestli Novák je blázen nebo jestli to hraje. Jenže, kdo je blázen a kdo ne? Dodnes diskutujeme o tom, jestli tomu věřil, těm komunistickéj nápadům nebo tu víru v ně jen hrál.

V tom osmašedesátým už bylo možný dělat různý věci. Na náměstí Svobody u nás v Brně básník Novák vylezl k morovému sloupu. Před sloupem se shromáždil dav lidí. Nejdřív četl svoje básně. A pak vykládal o komunismu. Tehdy takový řeči zněly jako provokace. A když se Nováka z náměstí někdo zeptal, odpovídal. Goldflam a Řezníček mu oponovali. Chtěli ho trochu rozjet. Řezníček se ho zeptal, Mistře, my jsme mu nejdřív vykali, Mistře, kdy chodíte spát? Von s takovým kamenným výrazem odpověděl, V adekvátní čas. Řezníček se nedal odbýt, Konkrétně v kolik? Novák, Kdy je čas. Von měl vždycky na všechno odpověď. Pak byly volný dotazy na politiku. Tvrdil, že do dvaceti let bude celej svět rudej, a to lidi v tý době nechtěli slyšet, protože byli na komunismus naštvanej. Ale von se nedal, to trvalo třeba tři hodiny. Lidi z toho šileli, mysleli, že je to blázen, protože jenom blázen může bejt takovej přesvědčenej socialista a komunist. A víte, čím ty shromáždění u morovýho sloupu na náměstí Svobody končily? Řekové, kteří tam stáli v publiku, se

začali spolu rvát. V Brně žilo tři tisíce Řeků. A Řekové měli v Československu povolenou svoji komunistickou stranu, to byla jediná výjimka v republice, co se týče stran. V Brně působily hned tři řecký komunistický strany: promoskevská, západoevropská, ta orientovala na italskou a francouzskou stranu, a čínská, to byli maoisti. A ty tři řecký partaje měly v jednom dni každá svoji schůzi a večer se konaly tři řecký zábavy, tedy maoistická a ty dvě zbývající. Nijak se od sebe nelišily: jedly se tam řecký jídla a tři orchestry hrály stejný řecký písničky. Ten večer jsme všechny ty zábavy oběhli. Kocourek, Goldflam, já. Franta Kocourek Řeky miloval. Ty písničky a jídlo. A samozřejmě Řeky jako takový. Někdy na těch zábavách vystupoval. Učil se řecky. Občas Řeky žádal, aby na něj mluvili řecky, tak voni mluvili a von mockrát vůbec nevěděl, co si s těma Řekama domluvil. Poněvadž mu bylo blbý říct, že jim nerozumí. Básník Novák taky někdy chodil s náma, takže brněnský Řekové ho znali. A jak se debatovalo u toho morovýho sloupu na náměstí Svobody o politice a Novák trval na tom, že komunismus zvítězí všude, tak ty ohniví Řeci, teda ty jejich komunistický frakce se začaly mezi sebou prát vo to, která z nich v tý poslední bitvě zvítězí a tudíž pak ovládne svět.

Ale všichni Řekové z těch tří komunistickéjch frakcí měli společnou jednu věc: každej si koupil aspoň jeden klavír, protože klavíry jsou v Řecku drahý, a vrátit se do Řecku s klavírem nebyl vůbec špatnej nápad.

Demiurg a básník Jan Novák byl zvláštní taky tím, jakým způsobem navazoval kontakt se ženama. Von jim říkal soudružky, a rozhovory začínal otázkama, Soudružka, ráčí hrát Člověče, nezlob se? Nebo soudružka ráčí jíst uzenky? A tím ten rozhovor obyčejně skončil. Na takový otázky baby nere-